

Lodser betale saa meget, som ellers kunde tilkomme samme i Lodsahyre, eller, hvis Lodsens Betaling ikke er bestemt ved Tagt, men beror paa fri Overenskomst mellem ham og Skibsføreren, saa meget, som ved Overenskomsten er fastsat, endvidere bøde første Gang fra 10 indtil 25 Kroner og i Gjentagelsestilsælde indtil 50 Kroner.

§ 14.

Drifter nogen Uvedkommende sig til at bruge de i § 22 ommeldte Fartøis-Lodstegn, eller til at bære det for Lodserne anordnede Skilt, skal han bøde fra 20 indtil 50 Kroner, Halvdelen til Angiveren og Halvdelen til vedkommende Lodseris eller den fælles Pensionskasse, og desuden skal han have Seilet, Flaget eller Skiltet forbrudt til vedkommende Lodseri.

§ 15.

Naar det for en Havns, Kanals eller gravet Rendes Bevarelse eller hensigtsmæssige Benyttelse maa anses fornødent, at Seiladsen foregaar med større Forsigtighed og Kyndighed, end der i Reglen kan forventes fra Skibsførernes Side, da skal Ministeren være bemyndiget til at paabyde, at Skibene paa disse Steder skulle være pligtige at tage Lods, dog kun efter Indstilling fra de stedlige Myndigheder, naar Indførelsen af Forpligtelsen til at tage Lods ikke er begrundet i Hensyn til den almindelige Skibsfart og Samferdsel.

§ 16.

Naar et Skib kommer uden Lods i en Havn eller gennem en Kanal, gravet Rende eller et Farvand, hvor der er Lodstvang (jfr. § 15 og § 64), og Skibsføreren ikke bevisliggjør, at han saa betimeligen har gjort Signal efter Lods, at denne kunde være kommen ud til ham, bør han til vedkommende Lodseri erlægge de bestemte Lodspenge. Har derimod Skibsføreren betimeligen gjort Signal efter Lods, men ikke faaet nogen, fordi ingen har været tilstede eller er kommen ud til ham, erlægger han ingen Lodspenge. Ligesaa er Skibsføreren fritagen for at betale Lodspenge paa disse Steder, naar Storm, Mørke eller andre Omstændigheder have gjort det umuligt for Lodserne at komme ud, eller paa nogen Maade at vejlede Skibet.

I Havne, hvor der er Lodstvang, eller hvor der i Farvandet til samme er Lodstvang, maa intet indkommende Skib klareres paa Lodboden, førend Skibsføreren beviser at have betalt de befalede Lodspenge for Indseilingen. Ei heller maa noget udgaende Skib eller Fartøi klareres paa Lodboden, førend Skibsføreren har beviist, at han har betalt de foreskrevne Udblodningspenge. Skulde Skibsføreren paaskyde, at han, førend han betaler de ham affordrede Lodspenge, vil derom indgive Klage eller føre Proces, maa han dog ikke klareres paa Lodboden, medmindre han stiller antagelig Sikkerhed for Lodspengene og Sagens Omkostninger.

§ 17.

Hvis Indtægten af Lodsningen ved noget af de Lodserier, hvor der nu er Lodstvang, som ifølge denne Lov hæves fra 1ste Januar 1880, i noget af de derefter følgende 10 Aar er mindre end Gjennemsnitsindtægten i de sidste 5 Aar før Lodstvangens Ophævelse, erholder det vedkommende Lodseri Forfjellen godtgjort af Statskassen, forsaavidt der ikke ved Indskrantning af Lodsernes Antal eller paa anden Maade er indvundet en tilsvarende Fordel.

§ 18.

En Lods fra et andet Lodseri maa ikke paatage sig Lodsning ind i nogen Havn hvor Lodser ere ansatte, med mindre saadant udtrykkelig er hjemlet ved det for hans Lodseri gjældende Reglement, men ellers ere Lodserne, forsaavidt de tiltro sig fornødent Kjendskab til Farvandet og kunne indværes paa deres Station, berettigede til at lodsje til alle de i Reglementet for deres eget Lodseri nævnte Steder, uden at noget andet Lodseri kan lægge dem Hindringer i veien.